

ת"פ (קריות) 36832-08-23 - מדינת ישראל נ' פלוני

ת"פ (קריות) 36832-08-23 - מדינת ישראל נ' פלונישלום קריות

ת"פ (קריות) 36832-08-23

מדינת ישראל

נגד

פלוני

בית משפט השלום בקריות

[01.01.2025]

כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיאה

גזר דין

כתב האישום

1. הנאשם הורשע במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמה עונשית בעבירת תקיפה סתם- בן זוג, לפי סעיף 382(ב)(1) + 379 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין) ובעבירת היזק לרכוש במזיד, לפי סעיף 452 לחוק העונשין. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, במועד הרלוונטי היו הנאשם והמתלוננת בני זוג נשואים כ- 17 שנים ולהם שני ילדים קטינים. בין השניים נתגלעו חילוקי דעות על רקע דתי וביום 15.9.22 קנתה המתלוננת מכשיר טלפון "חכם" בשווי 599 ₪, בניגוד לרצונו של הנאשם. בתגובה, כעס הנאשם וניפץ את המכשיר בכך שהטיחו על הרצפה. בהמשך תפס בידיה של המתלוננת בחוזקה, דחף אותה על הספה מספר פעמים וכשהתקרבה לדלת הדירה דחף אותה מהדלת.

תסקיר שירות המבחן

2. שירות המבחן הגיש תסקיר בעניינו של הנאשם, בו פורטו בהרחבה נסיבות חייו ומטעמים של צנעת הפרט לא ארחיב ובתמצית יאמר כי הנאשם כבן 42, גרוש מהמתלוננת ואב לשני ילדים. הנאשם עובד בחברת קייטרינג ובנו הגדול מתגורר עמו. עברו הפלילי נקי, הוא שרת בצבא ולאחר אירוע משברי חזר בתשובה ביחד עם המתלוננת. ביחס לביצוע העבירות התקשה הנאשם לקבל אחריות למעשיו, הפחית מחומרם והתקשה להעמיק בהתנהגותו האלימה (הערה: במהלך טיעוני הצדדים לעונש הבהיר הסנגור כי הנאשם מודה במעשיו). צוין כי ההליך הפלילי הרתיע אותו ומאז השניים התגרשו. משיחה עם המתלוננת עלה כי כיום השניים מקיימים קשר קונקרטי הנוגע לטיפול בילדים. עם זאת, המתלוננת הרחיבה על קשיים במהלך שנות הנישואים שאין זה המקום לפרטם. קצינת המבחן התרשמה כי הנאשם מתנהל באופן מניפולטיבי ועשוי להגיב בתוקפנות ובאלימות במצבי קונפליקט, אך הוא שלל נזקקות טיפולית ואף ביטא התנגדות לכך. לסיכום צוין שלא ניתן לשלול סיכון להישנות עבירות בעתיד ולא ניתנה המלצה טיפולית אלא צוין שדרושה ענישה קונקרטית ומוחשית. ביחס לאפשרות להימנע מהרשעה צוין כי חומרת המעשים כמו גם קבלת האחריות החלקית וההתנגדות לטיפול אינן מצדיקות הקלה זו.

טיעוני הצדדים לעונש והראיות

3. מעסיקו של הנאשם העיד לעונש מטעם ההגנה. המעסיק סיפר על תפקודו החיובי ותאר את קשרי החברות ביניהם. כן הוגש מכתב מטעם מקום העבודה.
4. ב"כ המאשימה הגיש טיעון כתוב והוסיף טיעון על פה. הודגשו חומרת המעשים והערכים המוגנים שנפגעו ונטען למתחם ענישה הנע בין 8-18 חודשי מאסר בפועל תוך הפנייה לפסיקה. ברמה האופרטיבית, הפנתה המאשימה לעמדת הנאשם ולמסקנות שירות המבחן ועתרה למאסר בפועל למשך 12 חודשים ועונשים נלווים. ביחס לשאלת הרשעה נטען כי הנאשם אינו עומד בתנאים שנקבעו בפסיקה בנושא וממילא עמדת המאשימה הייתה, כאמור, למאסר בכליאה.
5. ב"כ הנאשם טען כי מדובר בעבירות ברף חומרה נמוך וכי הנאשם נעדר עבר פלילי וזו הסתבכותו הראשונה עם החוק. הודגש שהוא עובד לפרנסתו, דואג לצרכי ילדיו והרשעה עלולה לגרום לפיטוריו. לאור כך ביקשה ההגנה להימנע מהרשעה תוך דחיית המלצת שירות המבחן. לחילופין עתר הסנגור להסתפק בענישה צופה פני עתיד.
6. הנאשם בדברו האחרון תאר את החשש לאבד את מקור פרנסתו, סיפר על הקושי בגידול שני ילדים וציין שהוא מתכנן לשוב ללימודים ולעסוק במקצוע אחר.
דיון והכרעה
- א. הדרישה לביטול ההרשעה
7. ההלכה בנושא ידועה וברורה ולא ראיתי להרחיב. עם זאת אזכיר כי הכלל הוא הרשעה ואילו הימנעות מתוצאה זו היא החריג וזאת במקרים בהם נמצא שקיים יחס בלתי סביר בין הנזק שיגרם לנאשם מהרשעתו בדין, לבין האינטרס החברתי שבמיצוי הדין עמו ובתועלת הציבורית שתושג מכך (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב (3) 337; (ע"פ 9893/06 לאופר נ' מדינת ישראל (31.12.2007)). בתמצית ייאמר כי לצורך מענה על שאלה זו בוחן בית המשפט ראשית אם העבירה, בנסיבות ביצועה מאפשרת להימנע מהרשעה מבלי שיפגעו יתר שיקולי הענישה. ככל שהתשובה לשאלה זו חיובית נבחנת השאלה "עד כמה עלול הנאשם להיפגע כתוצאה מעצם ההרשעה" (ע"פ 8169/20 חיים שלום נ' מדינת ישראל (26.8.2021)), כאשר עיקר הבדיקה היא ביחס לפגיעה בשיקומו ובעתידו של הנאשם.

8. עבירות אלימות במשפחה נתפסות כבעלות חומרה ממשית ומשכך לא בנקל יקבע בית המשפט שניתן להשיג את תכליות הענישה תוך ויתור על הרשעה (ראו למשל רע"פ 6002/22 אלכסנדר ריאבנקו נ' מדינת ישראל (19.9.2022); רע"פ 8755/21 פלוני נ' מדינת ישראל (23.1.2021), פסקה 9; רע"פ 1454/21 פלוני נ' מדינת ישראל (4.3.2021), פסקה 8). עם זאת, לצורך קביעה שמדובר במקרה בו לא ניתן לוותר על הרשעה יש לבחון את נסיבות המקרה הפרטניות ולעמוד על מהותן. מבלי להקל ראש בחומרת המעשה, מדובר באירוע נקודתי שלא גרם לחבלת גוף ומאז חלפו למעלה משנתיים. אכן, האירוע התרחש על רקע רצון הנאשם להשליט על המתלוננת את סגנון חייו ויש בכך משום נסיבה לחומרה ועדין סברתי שנסיונות המקרה מאפשרות להימנע מהרשעה במקרים המתאימים.
9. לאחר עיון בטיעוני הצדדים סברתי שאין מדובר במקרה בו ראוי לבטל את ההרשעה. מסקנה זו מבוססת על מידת הפגיעה שתגרם לנאשם בעטייה של הרשעה, יחסו לעבירה וסיכויי שיקומו. אסביר.
10. טענת הנאשם היא שאם יורשע יאבד את מקום עבודתו הנוכחי ובעניין זה הוגש מכתב המעסיק (ראו המסמך שהוגש לתיק ביום 2.12.24). טענה זו מוקשית שכן "במצב דברים בו המעסיק אשר כתב את המכתב המצוטט לעיל יודע אל נכון דבר ההליך והעבירות במסגרתו, הרי שהעובדות חשופות בפניו, ויש בכך כדי להחליש את הטענה כי בהרשעה דווקא ייגרם הנזק." (רע"פ ג 15263-06-24 מדינת ישראל נ' עידו בן משה (15.9.2024)). רוצה לומר, במקרה זה לא ההרשעה היא שתגרום לפיטורין (ככל שכך יקרה) אלא עצם ביצוע העבירה. יתרה מזו, הפסיקה קבעה לא אחת שככל שתהא להרשעה השפעה על מקום עבודה מסוים, ראוי להותיר זאת למעביד להחליט כיצד לנהוג (ראו: "בפסיקה נקבע פעם אחר פעם, כי מקום בו הרשעת נאשם בעבירה פלילית עלולה למנוע את עיסוקו במקצוע מסוים, ככלל, 'ראוי כי בית המשפט ימנע מלעסוק בכך ויותר את הסוגיה לבחינתם ולשיקול דעתם של גורמי המקצוע המוסמכים' " (רע"פ 5006/24 מיכאל שדה כהן נ' מדינת ישראל (15.7.2004)). לרוב טענה זו מועלית בהקשר של מקומות עבודה מוסדיים אך היא יפה כמובן גם למקומות פרטיים. לא התעלמתי מהטענה לפיה "אולי בעתיד ירצה לעבוד במשהו אחר" אך כידוע אפשרות תיאורטית וספקולטיבית אינה יכולה לשמש נימוק לביטול הרשעה, לא כל שכן אפשרות רחוקה ובלתי ברורה שכזו.
11. לכך יש להוסיף את עמדת הנאשם בפני שירות המבחן. הוא התקשה לקבל אחריות מלאה למעשיו, לא היה ער לכשלים בהתנהגותו ושלל נזקקות טיפולית. שירות המבחן לא המליץ לבטל את ההרשעה ולעמדה זו יש משקל של ממש עת בוחן בית המשפט את ההצדקה שבביטול ההרשעה. אציין עוד שאף במועד טיעוני הצדדים לעונש הוצע לנאשם שוב להתגייס להליך טיפולי אך הוא עמד על דעתו שלא לעשות כן.
12. לסיכום, מכלול השיקולים אינם תומכים במקרה זה בביטול ההרשעה ואני דוחה טענה זו.
- ב. קביעת מתחם הענישה

13. הערכים המוגנים שנפגעו ממעשי הנאשם ברורים ומדובר בפגיעה בשלום גופה, כבודה, פרטיותה ובטחונה של המתלוננת - אשתו ואם ילדיו. האלימות בה נקט הנאשם כלפי המתלוננת אינה במדרג חומרה גבוה אך אין זה המדד העיקרי בעת בחינת הערכים המוגנים בעבירות כגון אלו. כן יש להביא בחשבון את שבירת מכשיר הטלפון הנייד ואת הנסיבות שהובילו לכך. על אף שלא נגרמו חבלות גוף, האירוע כולו לבטח גרם לבהלה בליבה של המתלוננת, לתחושת אי נוחות ולפגיעה באוטונומיה שלה להחליט כיצד לחיות את חייה.
14. ביחס לנסיבות הקשורות לביצוע העבירות אזי הרקע הוא חילוקי דעות על אורח החיים שביקשה המתלוננת לקיים, בניגוד לעמדת הנאשם. האלימות כלפי המתלוננת לא הייתה חמורה אך כללה תפיסת ידיה בחוזקה ודחיפתה מספר פעמים. כן נופץ מכשיר הטלפון הנייד שלה, ששווי 599 ₪ ודומה שמדובר היה באקט שנועד "להבהיר" לה שלא יתאפשר לה לקיים את אורח החיים שביקשה.
15. מדיניות הענישה בעבירות אלימות כלפי בני זוג מחמירה ובהיעדר נסיבות מיוחדות מוטלים לא אחת עונשים משמעותיים לרבות מאסר (רע"פ 1536/20 פלוני נ' מדינת ישראל (1.3.2020); רע"פ 340/21 מסרי נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (28.1.2021)). עם זאת, הענישה מושפעת כמובן מכלל הנסיבות ובהן העושה, המעשה וסיכוי השיקום.
16. לצורך בחינת מדיניות הענישה אפנה לפסקי הדין הבאים, בשינויים המחויבים: רע"פ 8511/22 איסלאם גראדה נ' מדינת ישראל (13.12.2022), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירות תקיפה סתם-בת זוג והיזק לרכוש במזיד ונידון לארבעה חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. הנאשם פיזר את בגדי המתלוננת ושבר בושם השייך לה, היכה בראשה ובכל חלקי גופה והטיח אותה לעבר הרצפה. בהמשך הכה אותה באמצעות מגב בידיה וברגליה והלם בראשה באגרופים. ערעורו וכן בקשת רשות ערעור שהגיש נדחו; רע"פ 7846/21 היתם אגבאריה נ' מדינת ישראל (16.11.2021), בו נידון נאשם שהורשע בשתי עבירות איומים ושתי עבירות תקיפה סתם של בת זוג לשמונה חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. הנאשם איים על המתלוננת, תפס בחוזקה בשערה, השליך לעברה אבנים ובמועד נוסף איים עליה, בעט בה בהיותה הרה, לרבות בבטנה; ת"פ 16387-09-20 מדינת ישראל נ' פלוני (14.3.2024), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת תקיפה סתם (בת זוג) והיזק לרכוש ונידון למאסרים מותנים. הנאשם אחז בצווארה של המתלוננת דחף אותה בחוזקה והצמידה לקיר ולחץ עם ידו על צווארה בנוכחות ילדיהם הקטנים. לאחר מכן השליך מגש זכוכית על מראה וגרם נזק למספר רהיטים; ת"פ 23048-12-22 מדינת ישראל נ' אלמו (7.5.2024), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירת תקיפה סתם-בת זוג ואיומים בכך שהיכה בכתפה של המתלוננת, בעט ברגלה ואיים שיפגע בה. על הנאשם הוטלו צו של"צ, צו מבחן ומאסר מותנה; ת"פ 26918-12-23 מדינת ישראל נ' אדם דמרה (1.7.2024), בו הוטל מאסר מותנה על נאשם שמשך בשערות ראשה של המתלוננת, דחף אותה, בעט בה ושבר את מכשיר הטלפון הנייד שלה.
17. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את העבירות מושא עניינו, בנסיבות ביצוען, נע בין מאסר מותנה ועד 10 חודשי מאסר קביעת עונשו של הנאשם
18. לצורך קביעת עונשו של הנאשם הבאתי בחשבון את גילו (כבן 42), את העבר הנקי ואת הודאתו אשר חסכה זמן שיפוטי, כמו גם את עדות המתלוננת. עם זאת, ראיתי קושי בכך שבפני שירות המבחן הכחיש הנאשם את העבירות, החזיק בעמדה קורבנית והתקשה להעמיק בהתנהגותו האלימה כך שניתן לתהות עד כמה הפנים את הפסול שבמעשיו. שירות המבחן לא ציין את רמת הסיכון לחזרתיות אך הדגיש שלא ניתן לשלול הישנות עבירות בעתיד, ומדובר כך דומה בהערכת סיכון נמוכה. עוד הבאתי בחשבון בעניין זה את העובדה שבני הזוג התגרשו וכי מאז האירוע חלפו למעלה משנתיים בהן לא הוגשו תלונות נוספות, אלא היחסים ממוקדים סביב הילדים בלבד.
19. לאור כך סברתי שעונש מאסר בכליאה, כעתירת המאשימה, מהווה החמרה שאינה נדרשת במקרה זה. מדובר בעונש קשה ומכאיב הגורם סבל רב לנאשם ולבני משפחתו והוא אינו נדרש במקרה זה לצורך השגת תכליות הענישה. כמו כן ניתן להימנע אף מעונש מאסר בעבודות שירות אשר יגרום לפגיעה כלכלית קשה בנאשם וילדיו ועלול אף לפגוע במרקם היחסים העדין שבין הנאשם והמתלוננת בנקודת זמן זו. מנגד, ענישה צופה פני עתיד - כעתירת ההגנה - תבטא נכונה את היחס שבין חומרת העבירות לבין העונש ההולם אותן בנסיבותיו של הנאשם.
20. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, אני גוזר על הנאשם מאסר על תנאי למשך 5 חודשים והתנאי הוא שלא יעבור במשך שנתיים כל עבירת אלימות פיזית כלפי אדם. הודעה זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים. ניתן היום, א' טבת תשפ"ה, 01 ינואר 2025, במעמד הצדדים.